

[Kirsten Lee]

Vi undrer os meget over Socialdemokratiets og SF's holdning til dette lovforslag. Vi er af den opfattelse, at kvinders ret til fri abort først og fremmest skal fastholdes. Vi mener, at alle personalegrupper bør omfattes af en administrativ henstilling.

Margrete Auken (SF):

Jeg har spekuleret på, hvorfor regeringspartierne gør, som tilfældet er i denne her sag. Det er jo at gøre det hele mere bøvet, at man ikke vil følge med. Jeg har nu lyttet først og fremmest til fru Kirsten Lees argumentation. Når fru Kirsten Lee siger, der her er tale om, at vi skærper loven, så vi begrænser kvindernes mulighed for fri abort, er der grund til den skærpelse, for så tyder det på, at det løfte, sundhedsministeren havde indvilliget i at give mere generelt, ikke var en tilstrækkelig retsbeskyttelse for de personalegrupper, som vi nu sikrer ligestilling med lægerne. En sådan ligestilling er altså det eneste logiske, vi overhovedet kan se. Vi er enige med Socialdemokraterne og med Kristeligt Folkeparti, men vil egentlig godt vide, hvorfor man ikke bare går med til det her. Hvorfor skal der være forskel? Hvis der ikke skal, må man stille et ændringsforslag til den eksisterende lov, så man også fratager lægerne denne ret, men det tror jeg ikke nogen har været interesseret i. Det har vi i hvert fald ikke hørt i SF.

Lad mig endelig til sidst sige, at det har været en betingelse – og det er det fremdeles for S og SF – at dette ikke skal betyde, at kvinder, der søger abort, ikke kan få den. Det er helt klart, at der ikke er tale om, at der sker en svækkelse af kvindens retsstilling, selv om vi måske ikke vil bruge så stærke ord, som fru Kirsten Lee gjorde før, da hun sagde, at det gik forud for alt andet. Det var nu så meget igen. Vi synes, det er vigtigt at få det fastslået, men vi vil også gerne sikre, at der er ligestilling af alle de personalegrupper, der bliver direkte involveret i aborten. Det er mig ubegribeligt, at vi ikke får enstemmighed om dette lovforslag. Det er mig ubegribeligt, at Venstre og De Konservative ikke stemmer for. Jeg kan ikke se, at de har nogen som helst begrundelse, medmindre de er enige med fru Kirsten Lee i, at det vil være en skærpelse. I så fald er det et utilstrækkeligt løfte, sundhedsministeren har givet, og så er det godt, at vi får vedtaget denne lov.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne takke Socialdemokratiet, SF og CD for støtten til Kristeligt Folkepartis lovforslag. Jeg er meget overrasket over, at partierne Venstre og De Konservative ikke her kan støtte Kristeligt Folkeparti.

Hvad handler det om? I sin enkelthed handler det om, at den fritagelsesmulighed, som overlæger, sygeplejersker og sygeplejeelever i dag har, også kommer til at gælde for yngre læger, og for jordemødre, jordemoderelver og sygehjælpere. Der er altså tale om en ligestilling og om, at vi viser respekt for nogle menneskers overbevisning.

Gennem de sidste år har jeg fået én til to henvendelser om året. Vi har aldrig fra Kristeligt Folkepartis side sagt, at dette drejede sig om mange personer, men jeg troede faktisk, at Venstre og De Konservative også ville vise respekt for et lille mindretal. Men jeg må altså konstatere, at den respekt ikke går så langt, at man ønsker at få sikret fritagelsesmuligheden via loven. I det cirkulære, som hr. Helge Adam Møller omtalte, bruges udtrykkeligt formuleringen »så vidt muligt«; det vil sige, at der på urimelig måde kan lægges pres på enkeltpersoner.

Fru Kirsten Lee talte om, at retten til fri abort skulle stå over alt andet, at alle menneskerettigheder blegner ved siden af retten til fri abort. Er det virkelig også Det Konservative Folkepartis og Venstres opfattelse? Det ville være lidt overraskende for mig.

Mindretallet er inde på, at bl.a. på Bornholm vil denne lov kunne få uheldige følger.

Jeg har en udtalelse fra Bornholms Tidende, hvorefter overlæge Jens Chr. Jacobsen ikke ser noget problem i en eventuelt ændret lovgivning, som skal give sygehuspersonalet bedre mulighed for af samvittighedsgrunde at nægte medvirken til abortindgreb; så overlægen på Bornholm deler ikke den frygt, som regeringspartierne og Sundhedsministeriet har givet udtryk for.

Jeg synes, det er ganske interessant, at de, der virkelig kender de lokale forhold, ikke deler den frygt, som man centralt giver udtryk for. Jeg troede ellers, at bl.a. partiet Venstre lagde vægt på decentralisering og lyttede til græsrodderne, men i denne sag tromler man hen over, hvad man siger lokalt.

Jeg vil også gøre opmærksom på, hvad der står i Berlingske Tidende den 10. maj 1989: »Få